

[Finansministeren.]

saglig begrundelse, men til gengæld med stor styrke i stemmeføringen havde lagt sig fast på denne undergrænse. Vi skønnede, at der ikke var politiske muligheder for noget andet, da vi jo i denne sag ikke kunne vente hjælp fra de mindre partier i rigsdagen.

Jeg finder dog anledning til at sige, og det skal også være en bemærkning til det ærede medlem hr. P. N. Petersen (Røjle), at hvis man overhovedet vil have en værnescat, en skat, som skal have et navn, der knytter den særligt til forsvaret, så mener jeg, at det psykologisk set er en grov fejl, at man ikke har villet gøre den til en folkeskat, der hvilede på praktisk talt hele befolkningen. Jeg synes, det klæder socialdemokratiet ilde, at man, hvis jeg må udtrykke mig ligefremt, siger: vi skal have en værnescat, men vore vælgere skal ikke betale den — for det er vel i det store og hele den betragtning, der lå til grund for den grænse på endogså 10 000 kr., som var det oprindelige socialdemokratiske forslag.

Jeg hørte iøvrigt med nogen beskæmmelse på den kompliment, det ærede medlem, hr. P. N. Petersen (Røjle) gav mig for denne værnescat. Det er nemlig ikke min opfindelse, men min forgængers, den tidligere socialdemokratiske finansministers opfindelse, at vi skulle have en særlig skat, benævnt værnescat. Jeg synes, dette er meget problematisk, og jeg tror i det hele taget, det er forkert som almindelig regel at have skatter, hvis navn er knyttet til specielle udgifter; hvis man gennemførte dette generelt, kunne vi få en masse skatter med forskellige navne, flere hundrede formodentlig. Jeg tror, vi i almindelighed skal kalde skatter for skatter og ikke andet. Men dette havde den tidligere, socialdemokratiske regering altså ønsket, og det er et nyt eksempel på vor velvilje overfor dette store parti, at vi har taget ideen op.

Jeg skal ikke gå nærmere ind på dette, men det er selvfølgelig rigtigt, at værnescatten kun dækker en del af forsvarsudgifterne. Det vil formodentlig næste år ikke blive mere end ca. en fjerdedel af de reelle forsvarsudgifter, idet disse antagelig vil komme op på mellem 800 og 900 mill. kr., når vi regner anlægsudgifterne med.

Må jeg ikke i denne forbindelse sige til det ærede medlem hr. P. N. Petersen (Røjle), at jeg synes ikke, det går an uden videre at give vor udenrigspolitik skylden for disse store forsvarsudgifter. Jeg har ikke spor imod, at der er nogle af dette lands borgere, der har en anden opfattelse af vor udenrigspolitik end den nuværende regering. Jeg

siger ikke noget til, at man mener, det var forkert, at vi gik ind i Atlantpagten, men jeg mener, det er urigtigt at bibringe befolkningen det indtryk, at vi kunne have løst vort sikkerhedsproblem på en nogenlunde betryggende måde med mindre omkostninger, hvis vi havde holdt os udenfor Atlantpagten.

Jeg er temmelig overbevist om, at det modsatte er tilfældet. Jeg er glad for at se, at den samme opfattelse er kommet til udtryk i en tale i Studenterforeningen af den tidligere norske statsminister. Og ser vi på vort andet skandinaviske broderland, Sverige, som Atlantpagtmodstanderne jo så ofte henviser til, er Sverige et eksempel på et land, der har en anden udenrigspolitik end Danmark, men unægtelig også en helt anden forsvarspolitik end den, det radikale venstre er gået ind for. Det ville være ønskeligt at få noget mere konsekvens i standpunkterne.

Alfred Kristensen: Det var virkelig et hensyn, jeg ville vise den højtærede minister ved ikke at gå ind på en lang motivering for vor stilling til det ene eller det andet i disse forslag. Når nu den højtærede minister selv giver anledning til det og siger, at jeg ikke har fremsat nogen saglig begrundelse for, at vi var imod en nedsættelse af skattegrænsen for værnescatten, vil jeg gerne tilføje et par ord. Det er første gang, jeg har oplevet, i hvert fald fra den højtærede finansministers side, at se vælgerne opdelt efter formue og lejlighed. Jeg tror ikke, den højtærede minister selv vil være tjent med det, hvis det bliver en skik, vi skal prøve på at føre videre. Jeg kan måske udlede deraf, at den højtærede minister har haft en streng dag i går, men jeg skal dog ganske kort gøre opmærksom på den saglige begrundelse, der foreligger for ikke at sænke grænsen for opkrævningen af værnescat.

Den højtærede minister såvel som vi andre ved, at statsskatteskalaen i det store og hele ikke er ændret i den sidste menneskealder. Da vi i 1922 fik den nugældende statskattelov som en slags skattegrundlov, lå gennemsnitsindtægten vel et sted mellem 5 000 og 6 000 kr., hvoraf man betalte 400—500 kr. i statsskat. Prisstigninger o. s. v. har medført, at gennemsnitsindtægten i dag vel ligger omkring 12 000 kr. For at kunne bevare samme levestandard skulle skatten jo også være ca. fordoblet, hvis der skulle være rimelighed i det, men statsskatten er fordoblet ikke een, men mere end to gange. Derfor siger vi fra socialdemokratiets side, at så længe der ikke er